

Súľovské skaly

26. apríla 2014

Po čase sa opäť vraciame do Chránenej krajinnej oblasti Strážovské vrchy - Súľovské skaly, aby sme tak spoločnej vykročili k nádherným zákutiam tejto jedinečnej prírodnej rezervácii.

Súľovské skaly to je jedinečné skalné mesto Slovenska. Skaly sú mimoriadne zaujímavý prírodný útvar, ktorý zaujme nejedného milovníka prírody. Pre svoju výnimočnosť boli Súľovské skaly v roku 1973 vyhlásené za národnú prírodnú rezerváciu.

Počasié nám nepraje, celú noc a deň pred túrou bolo daždivo a tak chceme veriť, že dážď ustane práve dnes. Nestalo sa tak. Vystupujeme v Súľove na parkovisku a odtiaľ smerujeme pohodovým tempom po náučnom chodníku strmo cez les k Súľovskému hradu. Terén je mokrý, blatistý a na mokrom lístí z lanského roku sa šmýka. Zo stromov sa kotúľajú prvé kvapky dažďa. Po celej trase nám robia spoločnosť majestátne skaly, ktoré pri dobrej fantázii pripomínajú postavy zvierat (sova, kačka), ľudí (sediaci Indián, Mária Terézia), vecí (skalný hrib), okná a brány (Gotická brána) jaskyne (Šarkania diera). Spoznávame vzácne rastliny - prvosenky, malé sedmokrásy, iskerníky, nezábudky a na skalách vzácny horec. Pomedzi zelen bukového lesa vidíme prvé siluety hradu. V nádhernej prírode skál sú na ťažko dostupnom mieste už len skromné zvyšky niekoľkých stien bývalej stredovekej stavby hradu Súľov (660 m n.m.). Pochádza z prvej polovice 15. storočia a patrí k najvýznamnejším hradom na Považí. Situovaný je v masíve vrchu Roháč. Osud hradu Súľov završilo zhubné zemetrasenie v r. 1858. Z pôvodnej stavby sa dodnes zachovalo len niekoľko nesúvislých múrikov a do skaly tesaných základov. K múrom hradu vystupujeme úzkym priestorom po železných rebríkoch na najvyššie položenú zrúcaninu horného hradu, odkiaľ sa nám naskytne pekný výhľad na dedinku Súľov a Hlboké. V opare zamračenej oblohy, kdesi v dialke rozoznávame siluety Manína, Vršatca, Strážova a úplne ďaleko hrebeň Martinských holí. Urobíme niekoľko záberov, doplníme zásoby vody a spúšťame sa skalnou stenou po železných rebríkoch dolu z hradu. Vzhľadom na početnosť našej výpravy sa po skupinkách presúvame nadol k Lúke pod hradom (525 m n.m.), kde si urobíme prestávku a po necelej štvrthodinke odchádzame do Sedla pod Bradou (660 m n.m.). Od sedla pokračujeme miernym klesaním a miernym stúpaním k Hlbockému vodopádu, ktorý leží na okraji tiesňavy. Terén je tu veľmi mokrý, blato máme všade, miestami sa prebárame v teréne do bahna, šmýka sa. Na brehu v spleti drobných potôčikov si majestátne tróni záružlie močiarne, v korunách vysokých, štíhlych bukov počut' spev vtákov, kdesi v dialke sa obloha pretrháva a miestami vyjasňuje. Na strome neďaleko Hlbockého potôčika je umiestnená tabuľa, ktorá oznamuje, že vodopád je blízko. Prejdeme drevenou lavičkou cez potôčik a tu sa nám na skalách ukáže vodopád. Na skale tesne pri ňom našla svoje útočisko salamandra škvrnitá a spoločnosť jej robí drobný malý slimáčik, ktorým vôbec nevadil množstvo cvakot našich fotoaparátov. Dlhú sa nezdržujeme, lebo opäť začína padať drobný dážď a tak sa vraciame nazad do Sedla pod Bradou. Odtiaľ sa presúvame po žltej značke nadol. Príjemnú spoločnosť nám robia po ľavej strane mohutné skalné bralá a po pravej strane hlboké rokliny. S utajeným dychom hľadáme na obrovskú Gotickú bránu, ktorá svojou majestátnosťou uzatvára posledné skalné výtvyry tiesňavy. Rýchlým tempom strmo nadol pokračujeme lesom až k poslednému bodu a tým je Šarkania diera, ktorá sa ukrýva v hustej spleti stromov. Cesta k nej je strmo po železných rebríkoch a stupačkách tesne popri múru. Ide o nepravú jaskyňu a v dávnej minulosti tu boli nájdené archeologické nálezy z mladšej doby kamennej, ktoré sú uložené v Považskom múzeu v Budíne. Je tu čo obdivovať, vysoké múry sú vlhké a mokré, steny pripomínajú jaskynné kvaple, po ktorých sa z vysokej klenby jaskyne kotúľajú drobné kvapôčky vody. Opúšťame jaskynku a schádzame dolu po žltej značke až k okraju lesa. Posledné otočenie, posledný pohľad... spomienky...a za sebou nechávame zvyšky skalných útvarov tiesňavy. Zastavujeme sa ešte pri pekne vybudovanej studničke, napijeme sa, zmyjeme zvyšky blata z topánok a rezkým krokom schádzame lúčkou pod Súľovským hradom k parkovisku, kde na nás čaká autobus.

Je niečo pred 15.hodinou a za sebou máme túru, doplnenú o ďalšie zaujímavosti tejto prírodnej rezervácie a kopolu nádherných dojmov, ktoré nám ostanú v pamäti. Spoločná fotka s klubovou vlajkou sú poslednou bodkou dnešného sobotného dňa. I keď sme mali celý deň mokré a daždivé počasie, kráčali v blate, brodili sa bahnom, stúpali, klesali, odmenou nám boli nezabudnuteľné vyhladky, majestátne skalné výtvyry a jedinečnosť tohto skalného mesta Slovenska.

Lúdmila Foltánová